

Arrest

nr. 209 605 van 19 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. PARMENTIER
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 april 2018 met referentienummer x X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 augustus 2018.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. PARMENTIER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn volgend verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoekers eerste verzoek tot internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 8 februari 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof werd gehecht aan zijn beweerde herkomst uit het dorp Tar Balaq, in het district Markazi Behsud gelegen in de provincie Wardak en bijgevolg evenmin aan de beweerde vervolgingsfeiten die er zich zouden hebben afgespeeld. Deze beslissing en beoordeling werden bij arrest nr. X van 23 juni 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn huidig volgend verzoek tot internationale bescherming volhardt in zijn beweerde herkomst en in de problemen die hij aldaar zou hebben gekend met de taliban. Verzoeker stelt tevens een verhoogd risico te lopen omdat hij voor buitenlanders gewerkt heeft en hij een sjiitisch Hazara is.

Ter ondersteuning van zijn huidig verzoek tot internationale bescherming legt verzoeker een document neer van "The Belgian refugee council" waarbij volgende stukken worden gevoegd: een brief van de FOD Defensie, een brief van sergeant-majoor en diens identiteitsgegevens, verklaringen van uitgeverij Lanno en van enkele Vlaamse scholen, en een artikelen uit het Nieuwsblad.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn beweringen inzake zijn herkomst uit Afghanistan en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoont in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het opsommen van de door hem voorgelegde documenten, het volharden in zijn vluchtrelaas, en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker citeert in zijn verzoekschrift het advies van Nansen, de ngo 'the Belgian refugee Council', van 19 december 2017, een document dat zich reeds in het administratief dossier bevindt en besproken werd door de commissaris-generaal. De Raad ziet evenwel niet in hoe het nogmaals bijbrengen van datzelfde document een ander licht vermag te werpen op de gedane vaststellingen. Verzoeker houdt voor dat de informatie van de FOD Defensie, gevoegd bij voormeld advies, niet vermeld wordt in de bestreden beslissing, doch een simpele lezing ervan duidt aan dat dit document wel degelijk mee in rekening werd gebracht bij de beoordeling van het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker. In de brief van de FOD Defensie wordt aangegeven dat vele Afhaanse werknemers die in dienst waren voor internationale troepen gevaar lopen daar de taliban hen als spionnen beschouwen en hen van verraad beschuldigen. Deze brief werd gevoegd bij het advies van 'the Belgian refugee council' waarin geargumenteed wordt dat verzoekers werkzaamheden voor de buitenlanders volstaan om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus. De bestreden beslissing motiveert dienaangaande als volgt: "In de wetenschap dat duizenden Afghanen in Kabul werken voor de overheid, internationale organisaties en bedrijven, lijkt het nochtans weinig waarschijnlijk dat de Taliban iemand in dergelijke positie zouden viseren. U zou achtereenvolgens ober en kassier zijn geweest en bij de Agha Khan Foundation ingestaan hebben voor de controle van voertuigen en het restaureren van gebouwen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier (EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012), blijkt dat er onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de Taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit hebben om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Uw eigenste ervaringen lijken dit bovendien te bevestigen. De enige bedreigingen die u aanhaalde bij de Belgische asielinstanties worden, zoals in uw eerste beslissing werd vastgesteld, ongeloofwaardig geacht. Het loutere feit dat u een ondersteunende functie had voor een buitenlandse organisatie volstaat daarom niet om te besluiten dat u hiervoor vervolgd zou worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Verder legt u een verklaring neer van sergeant-majoor T. C.(...) die stelt dat hij ervan overtuigd is dat u in het KAIA-kamp gewerkt hebt. Opnieuw dient er op te worden gewezen dat het CGVS niet twijfelt aan uw professionele activiteiten in Kabul. Dit statement zegt evenwel niets over uw ongeloofwaardig geachte herkomst noch over de problemen die u verklaart te hebben gehad. Dat deze persoon het wél geloofwaardig acht dat u problemen had met de Taliban en dat uw vader door hen zou zijn vermoord, kan het oordeel van de Belgische asielinstanties niet wijzigen. Het is bovendien geheel onduidelijk hoe dhr. C.(...) tot deze conclusie gekomen is."

Loutere kritiek buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete tegenargumenten aan die deze bevindingen van de commissaris-generaal weerleggen of ontkrachten.

Verzoeker verwijst voorts naar pagina's 9 en 10 van het advies van 'the Belgian refugee council' om aan te tonen dat hij wel degelijk bevreesd is dat hij als activist zal aanzien worden in Afghanistan daar zijn naam en foto gepubliceerd zijn. De Raad wijst er echter op dat verzoeker zelf niet enig gewag gemaakt heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken van een vrees omwille van zijn activiteiten in België (adm.doss., stuk 10, verklaring meervoudige aanvraag d.d. 8 februari 2018). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elke verzoeker de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Van verzoeker kon en mocht dan ook in alle redelijkheid worden verwacht op de Dienst Vreemdelingenzaken melding te maken van zijn vrees omwille van zijn activiteiten in België, nu deze mede aan de basis zou liggen van zijn beweerde vervolgingsproblemen. De vaststelling dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dit volledig onvermeld liet, relateert zijn beweerde vrees.

Evenmin blijkt uit verzoekers verklaringen dat iemand op de hoogte zou zijn van zijn activiteiten in België. Dat zijn foto en verhaal via een zoekopdracht in Google terug te vinden is, toont niet aan dat verzoeker omwille van zijn activisme problemen in zijn land van herkomst dient te vrezen. Verzoeker dient dit aan te tonen aan de hand van concrete elementen, alwaar hij in gebreke blijft. Nergens uit zijn verklaringen is voorts gebleken dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er lange tijd niet heeft gewoond. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in België anders gepercipieerd en gevisieerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn afwezigheid in Afghanistan voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

4.2. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal vooreerst dat gezien verzoekers eigen verklaringen inzake zijn tewerkstelling en vrienden in Kabul, de nood aan subsidiaire bescherming in de zin van voormeld artikel dient te worden getoetst ten aanzien van Kabul. Voorts oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in de verf zet dat de Franse 'Cour Nationale du Droit d'Asile' op 9 maart 2018 een Afghaanse vluchteling de subsidiaire beschermingsstatus heeft toegekend omwille van de veiligheidssituatie in Kabul op basis van hetzelfde EASO rapport als waarop de commissaris-generaal zich baseert evenals het UNAMA rapport van 21 februari 2018, merkt de Raad op dat het feit dat buurlanden en/of andere landen in Europa op basis van bepaalde informatie soms tot andere visies komen en verschillende gevolgtrekkingen nemen omtrent de veiligheidssituatie in welbepaalde landen of regio's van herkomst in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet - wat ook binnen een zelfde land kan gebeuren/gebeurt daar waar er bijvoorbeeld meerdere en verschillende instanties bevoegd zijn voor en zich over de verzoeken om internationale bescherming buigen -, is, gelet bovendien op het individuele onderzoek en de individuele beoordeling van elk verzoek om internationale bescherming, geenszins abnormaal of vreemd. De Raad wijst er overigens ook op dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 18 december 2008, beschikking nr. 3679).

Verzoeker vestigt voorts de aandacht op zijn Hazara-origine. Hoewel verzoekers etnische achtergrond niet ter discussie staat, volstaat het aanhalen van algemene informatie over de situatie van de Hazara's in Afghanistan niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en

vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Zijn etnische achtergrond kan niet bestempeld worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat verzoeker, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoeker laat na dit in concreto aan te tonen.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 30 juli 2018, voert verzoekende partij aan dat zij meer dan 7 jaar gewerkt heeft voor internationale organisaties en dat dit ondersteund wordt door de stukken voorgelegd naar aanleiding van het tweede verzoek om internationale bescherming. Zij licht toe dat dit onder meer een brief betreft van de FOD Defensie die bevestigt dat personen die voor de internationale strijdkrachten hebben gewerkt, een risicoprofiel lopen. Voorts wijst verzoekende partij erop dat zij behoort tot een minderheidsgroep, met name de Hazara en de sjiitische geloofsgemeenschap. Verzoekende partij voegt daaraan toe dat in Kabul zeer recent een aanval is geweest op de sjiitische gemeenschap, de aanslag was duidelijk gericht tegen deze geloofsgemeenschap aangezien het een studiecentrum betrof van de sjiitische gemeenschap. Verzoekende partij wijst erop dat al deze elementen en de activiteiten die zij hier in België heeft ontwikkeld moeten onderzocht worden in het licht van de Guidance van EASO van juni 2018 en de nieuwe Guidelines van UNHCR van augustus 2018. Verzoekende partij vraagt dat de subsidiaire bescherming wordt doorgelicht rekening houdende met (i) het feit dat de groep waartoe zij behoort een doelgroep voor aanslagen, (ii) de persoonlijke omstandigheden zoals de tewerkstelling van verzoeker, (iii) de activiteiten in België zoals deze blijken uit de aanvullende nota, en de graad van willekeurig geweld in Kabul. Verzoekende partij is van oordeel dat indien al deze elementen samen bekeken worden zij de subsidiaire bescherming moeten toegekend krijgen.

4.2. Verzoekende partij voert aan dat zij in Kabul gedurende zeven jaar professioneel actief was voor internationale troepen en organisaties, zij sjiit én Hazara is, en zij in België actief is als mensenrechtenactivist. Verzoekende partij stelt terecht dat al deze elementen samen beoordeeld moeten worden in het licht van de Guidance van EASO van juni 2018 en de nieuwe Guidelines van UNHCR van augustus 2018 waaruit blijkt dat recente ontwikkelingen erop wijzen dat de veiligheidssituatie in Kabul zeer precair is.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

5. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 maart 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS